

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.612 van 13 november 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X, alias X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HENDRIX, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart zich op 15 maart 1999 vluchteling onder de naam B. H., afkomstig uit Kosovo.

Op 7 juni 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 december 2000 neemt de Commissaris-generaal de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Bij arrest van de Raad van State nr. 99.372 van 2 oktober 2001 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 31 december 2007 dient verzoeker onder de naam Ndoc TOMA, van Albanese nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 10 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 1999 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Franse les gevolgd heeft en sociale banden met het Rijk zou onderhouden, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Bovendien zijn de aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene zeer beperkt. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 27.12.2000 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 1 jaar en 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene argumenteert geen nieuwe asielaanvraag meer te kunnen indienen, omdat de feiten reeds te ver terugliggen in de tijd, maar legt geen bewijzen voor die deze stelling kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Toch meent betrokkene onmogelijk terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst (Albanië) aangezien hij daar gesignaleerd zou staan bij de autoriteiten omwille van zijn politieke opvattingen. Hij verwijst hierbij naar een rapport dat handelt om mensenrechten, daterende van 2006. De informatie die uit dit rapport naar voren komt, kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijst naar een algemene situatie in Albanië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn.

Bovendien staafde betrokkene zijn asielrelaas met de bewering afkomstig te zijn van Kosovo in de hoop op die manier een grotere kans te maken om toegelaten te worden tot het Belgisch grondgebied. Dit gebeurde meer bepaald onder de naam B. H., terwijl betrokkene in werkelijkheid N. T. zou heten. Nu blijkt betrokkene overigens ook nog eens de Albanese nationaliteit te bezitten. Gegeven dat betrokkene aldus eerder poogde de Belgische autoriteiten te misleiden, dient gesteld te worden dat ook bij deze weinig geloof gehecht kan worden aan de door hem aangehaalde problemen in zijn land van

herkomst (Albanië). Bovendien blijkt de vaststelling van het bedrieglijk handelen in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit" voldoende om de aanvraag te weigeren. Het weerhoudt betrokkene er dan ook van zich in het kader van deze aanvraag te kunnen beroepen op de situatie in Albanië. Het feit dat hij zich binnen zijn asielprocedure beriep op de situatie in Kosovo, was immers een gevolg van zijn eigen houding op dat moment.

Van een zogenaamde schending van de artikels 2, 9 en 10 van het EVRM kan in het kader van deze frauduleuze praktijken dan ook geen sprake zijn.

Daarenboven legt betrokkene geen bewijzen voor dat deze rechten zouden geschonden worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Hetzelfde geldt wat betreft de schending van art. 5 van het EVRM. Hier dient gesteld te worden dat verzoeker niet bewijst dat zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit in het land van herkomst wordt bedreigd. Indien wordt beweerd dat er in de staat van bestemming een risico op een slechte behandeling bestaat moet dit steeds bewezen worden door verzoeker. Er wordt echter geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer H. (alias N.) risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf. Het argument dat verzoeker uit zijn functie bij het leger ontheven werd wegens desertie, kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Hij legt hieromtrent een medisch attest voor van een verwonding aan zijn hoofd die hij zou opgelopen hebben tijdens een manifestatie. Echter komt uit het voorgelegde attest nergens naar voren op welke manier betrokkene de hoofdverwonding opliep. Bovendien werd dit document niet vertaald door een beëdigd vertaler.

Het inroepen van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechterlijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Voorts legt betrokkene een document voor, waaruit zou blijken dat hij geen mogelijkheid zou gehad hebben op een eerlijk proces in zijn land van herkomst, aangezien de hem toegewezen raadsman zijn verdediging weigerde. De consequenties die dit voorval met zich meebracht, liggen echter binnen de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene, aangezien hij zich kon laten vertegenwoordigen door een andere raadsman. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van art. 13 van het EVRM. De keuze van het rechtsmiddel valt immers binnen de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene. Dit document werd tevens niet vertaald door een beëdigd vertaler.

Wat betreft het voorgelegde aanhoudingsbevel, dit is louter een uitnodiging om verdere informatie te verschaffen omtrent bepaalde feiten. Nergens blijkt overigens dat er nog verdere consequenties zullen volgen. Bovendien werd dit document evenmin vertaald door een beëdigd vertaler.

Het argument dat de broer van betrokkene legaal in België verblijft en betrokkene zich beroept op zijn familiebanden met inwoners van het Rijk, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De nota van verwerende partij werd ingediend buiten de in artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn, waarnaar artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet verwijst, zodat zij in toepassing van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet uit de debatten dient te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij onderverdeelt in vijf onderdelen.

Het eerste onderdeel van het middel luidt als volgt luidt:

“A. Schending van art 50, eerste lid Vreemdelingenwet

Volgens art. 50, eerste lid Vreemdelingenwet dient de vreemdeling die het Rijk binnenkomt en zich vluchteling wenst te verklaren dit te doen binnen de 8 werkdagen na zijn aankomst in het Rijk.

Verzoeker is onbetwist het Rijk binnengekomen in 1999, d.w.z. méér dan 9 jaar geleden. Zijn asielaanvraag werd afgewezen, zoals de Minister opmerkt, einde 2000.

Sedertdien bevindt verzoeker zich op onregelmatige wijze in het Rijk. De Minister merkt dit zelf op.

Het is dan ook op zijn zachtst merkwaardig dat de Minister meent:

"Betrokkene argumenteert geen nieuwe asielaanvraag meer te kunnen indienen, omdat de feiten reeds te ver terugliggen in de tijd, maar legt geen bewijzen voor die deze stelling kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. "

Bij de vraag om verblijfsmachtiging waren o.m. volgende stukken gevoegd:

1. *"uittrekselpaspoort verzoeker*
2. *bijlage 26 dd. 15 maart 1999*
3. *kopie Attest van Immatriculatie*
4. *[...]*
5. *aanhoudingsbevel dd. 21 juli 1997*
6. *medisch attest dd. 2 juli 1997*
7. *lidkaart verzoeker « LegalityMovement»*
8. *verklaring Kapitein S. A. dd. 20 juni 1998*
9. *diploma verzoeker militaire school*
10. *samenstelling gezin verzoeker*
11. *geboorte-akte verzoeker*
12. *identiteitskaart verzoeker*
13. *weigering juridische hulp dd. 27 juli 1997*
14. *[...]*
15. *16 [...] 17.[...]*
18. *www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2006/78797.htm*

Uit deze stukken blijkt

- *Dat de ingeroepen feiten dateren van voor 1999;*
- *Dat verzoeker zich in het land bevindt sedert 1999.*

Dat op basis hiervan geen asielaanvraag meer kan worden ingediend volgt dan ook uit art. 50, eerste alinea, van de Vreemdelingenwet.

De Minister miskent de wet.

De beslissing is dan ook strijdig met de wet.

De beslissing dient te worden nietig verklaard.”

3.1.2. In de repliekmemoirie voegt verzoeker toe dat in de bestreden beslissing eigenlijk wordt gesteld dat de gemachtigde van de minister zich onbevoegd acht voor dergelijke aanvraag, nu de aanvraag eigenlijk inhoudelijk een asielaanvraag zou inhouden. Alle andere overwegingen van de beslissing werden genomen in het licht van deze overweging en dit betreft een fundamentele redeneringsfout van verwerende partij.

3.1.3. Artikel 50 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden en die de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen acht werkdagen nadat hij is binnengekomen, een asielaanvraag indienen. (...)”.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht de bestreden beslissing, die een oordeel inhoudt over de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf, dit artikel schendt. De omstandigheid dat in de beslissing wordt overwogen dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren ter staving van het feit dat hij geen nieuwe asielaanvraag meer zou kunnen indienen omdat de feiten te ver terugliggen in de tijd, doet hieraan geen afbreuk. Dit motief kan immers beschouwd worden als een overtoollig motief en kritiek op overtoollige motieven kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede onderdeel van het enig middel aan dat als volgt luidt:

“B. Schending van art 1 Vluchtelingenconventie jo Art 48/3 en 49 Vreemdelingenwet

Artikel 1 van de Vluchtelingenconventie definieert de "Vluchteling".

Artikelen 48/3 en 49 Vreemdelingenwet bepalen welke overheid (overheden) in België vluchtelingen erkent en welke criteria hierbij gelden.

Enkel de in deze artikelen aangewezen overheden kunnen zich uitspreken over een asielaanvraag.

De Minister van Binnenlandse Zaken wordt nergens aangewezen als overheid die zich kan uitspreken over een asielaanvraag.

Indien de Minister zich dus uitspreekt over een asielaanvraag, begaat de Minister een inbreuk op de bevoegdheden die zijn opgesomd in art. 49 Vreemdelingenwet.

Dit is de principiële strijdigheid van de bestreden beslissing met de Vreemdelingenwet.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de Minister de Vreemdelingenwet en de Conventie ook inhoudelijk schendt.

Immers, en het werd al opgeworpen in termen van verzoek tot verblijfmachtiging:

"De asielzoeker kan inderdaad geremd zijn om onmiddellijk, kort na zijn vlucht, de ganse problematiek uit de doeken te doen, gewoon als hij is in zijn land van oorsprong tegenover de overheid te liegen of te zwijgen, precies om vervolging te vermijden, [noot:HCV, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, par. 198]"

Dit houdt in dat de asielzoeker die zou liegen omtrent zijn relaas het voordeel van het asiel niet geweigerd kan worden, wanneer de werkelijke redenen van zijn vlucht gegrond blijken te zijn.

Dezelfde redenering is in huidig geval perfect toepasbaar, immers, indien het zo is dat een valse verklaring van een kandidaat-vluchteling er niet toe kan leiden dat hem de bescherming van de Conventie van Genève zou ontzegd worden, geldt dit a fortiori voor wat betreft de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

De Conventie van Genève bevat immers impliciet doch zeker een tolerantieclausule inzake valse verklaringen. Het HOOG COMMISSARIAAT VOOR DE VLUCHTELINGEN bevestigt dit in de hierboven aangehaalde tekst.

Indien dus de valse verklaringen niet aan verzoeker verweten kunnen worden, is het mogelijks niet zo dat deze voor onbestaande dienen gehouden te worden, maar is het zeker zo dat het beginsel faus omnia corrumpit niet van toepassing kan zijn in vluchtelingenzaken.

Indien dit wel van toepassing zou zijn, spreekt Verwerende Partij de standpunten van de internationale, in zekere zin zelfs supranationale, overheden tegen.

Door de erkenning van deze internationale overheden heeft Verwerende Partij evenwel afstand gedaan van deze mogelijkheid.

Indien Verwerende Partij dus op basis van valse verklaringen vanwege een asielzoeker deze persoon naderhand het verblijf weigert omwille van de bedoelde valse verklaringen, schendt zij dus art. 1 van de Conventie van Genève.

Verwerende Partij zal allicht opwerpen dat verzoeker nooit erkend is geworden als vluchteling. Dit is inderdaad de clou van het verhaal.

Evenwel is verzoeker niet erkend geworden omwille van de omstandigheid dat zijn aanvraag tot erkenning onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker heeft zich door omstandigheden buiten zijn wil niet voor het verhoor door de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN aangeboden.

*Betekent dit dat aldus het *fraus omnia corrumpit* beginsel zijn werking zou herkrijgen? Allerminst.*

De vaststelling blijft immers in dat geval dat verzoeker, conform art. 13 EVRM - waarover verder meer in de daaraan gewijde titel - het recht heeft om een daadwerkelijk rechtsmiddel om aan de situatie te verhelpen.

De situatie waaraan verholpen dient te worden is de schending van artt. 3, 5, 6, 9 en 10 EVRM. Deze artikelen zullen hierna in bijzondere titels besproken worden.

*Blijft evenwel de vaststelling dat indien het *fraus omnia corrumpit* beginsel ertoe zou leiden dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging sowieso onontvankelijk is, zoals de Minister in haar beslissing stelt, dan wil dit zeggen dat verzoeker het daadwerkelijk rechtsmiddel tot het bekomen van bescherming wordt ontzegd op basis van een element dat, op het moment dat het ontstaan is, op zich rechtmatig was want geoorloofd naar internationaal recht.*

Aldus schendt de beslissing wel degelijk art. 1 van de Vluchtelingenconventie, alsook de bepalingen van artt. 48/3 en 49 Vreemdelingenwet."

3.2.2. In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker hetgeen hij heeft uiteengezet in het middel en stelt dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheid heeft overschreden door zich uit te spreken over de asielaanvraag van verzoeker.

3.2.3. In de mate waarin verzoeker kritiek uit op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 27 december 2000 inzake de asielprocedure van verzoeker, wordt erop gewezen dat verzoeker indertijd reeds een beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing. De Raad van State verwierp op 2 oktober 2001 bij arrest nr. 99.372 dit beroep. Deze beslissing is bijgevolg definitief geworden. Verzoeker kan in huidig verzoekschrift geen kritiek meer uiten op deze beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd de aanvraag om machtiging tot verblijf niet onontvankelijk verklaard omwille van het beginsel *fraus omnia corrumpit*, maar wel omdat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij zijn aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland. In de bestreden beslissing worden al deze motieven opgesomd, namelijk dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure, dat de informatie die verzoeker voorlegt over de toestand in Albanië niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat deze verwijst naar de algemene situatie en verzoeker geen persoonlijke bewijzen voorlegt dat zijn leven daar in gevaar zou zijn, dat de loutere vermelding van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, evenmin als de vermelding van artikel 5 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt hier nog aan toegevoegd dat het medisch attest niet aantoonde op welke manier verzoeker een hoofdwonde opliep, dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is, dat de keuze van het rechtsmiddel binnen de eigen verantwoordelijkheid van verzoeker ligt zodat artikel 13 van het EVRM niet geschonden is, dat het voorgelegde aanhoudingsbevel een loutere uitnodiging is om verdere informatie te verschaffen en dat het feit dat verzoekers broer legaal in België verblijft evenmin een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing inderdaad verwezen naar de omstandigheid dat verzoeker fraude heeft gepleegd, maar

hiermee wordt enkel rekening gehouden om te stellen dat verzoeker zich in het kader van deze aanvraag niet kan beroepen op de situatie in Albanië. De argumentatie van verzoeker dat zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard omwille van het beginsel *fraus omnia corrumpit* gaat bijgevolg niet op.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing duidelijk vermeld dat zij steunt op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft dus gehandeld binnen zijn bevoegdheid om een beslissing te nemen over een aanvraag om machtiging tot verblijf. De verwijzingen van verzoeker naar de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister in het kader van de asielprocedure zijn bijgevolg niet ter zake dienend. In het derde onderdeel van het middel stelt verzoeker zelf uitdrukkelijk *“Vooreerst gaat huidige procedure niet om een asielprocedure, maar om een verblijfsprocedure”*.

In het kader van een procedure om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker niet met goed gevolg de schending aanvoeren van bepalingen uit de Vreemdelingenwet die handelen over de asielprocedure. De artikelen 48/3, 48/4 en 49 van de Vreemdelingenwet betreffen de voorwaarden waaronder de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus kunnen worden verkregen en wie als vluchteling in de zin van de Vreemdelingenwet wordt beschouwd. Verzoeker toont niet aan hoe de bestreden beslissing, die een oordeel inhoudt over de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf, deze artikelen zou schenden. Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève, niet rechtstreeks kan worden ingeroepen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde onderdeel van het enig middel aan dat als volgt luidt:

“C. Schending van artt 3, 5, 6, 9, 10 en 13 EVRM

Zoals al aangegeven beschermen deze artikelen

- *Het verbod op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling (art. 3);*
- *Het recht op vrijheid en veiligheid (art. 5);*
- *Het recht op een eerlijk proces (art. 6);*
- *Het recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst (art. 9);*
- *De vrijheid van meningsuiting (art. 10);*
- *Het recht op daadwerkelijke hulp in rechte (art. 13).*

Ten onrechte heeft de Minister de argumentatie op basis van deze artikelen afgewezen. Immers:

C. 1. Schending van artikel 3 EVRM

De Minister stelt dat dit artikel slechts in "buitengewone" gevallen zou moeten worden toegepast. Concreet zou hiertoe minstens een begin van bewijs moeten worden geleverd en niet louter een bewering.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Minister zich bezondigt aan een kringredenering.

Er werd haar immers gevraagd om een verblijfmachtiging wegens "buitengewone omstandigheden". De Minister oordeelt nu dat de ingeroepen "buitengewone omstandigheden" slechts in "buitengewone gevallen" kunnen worden erkend. Dit houdt in dat het "te bewijzen" deel wordt van de termen, hetgeen strijdig is met iedere elementaire logica. Om tot een conclusie te komen, mag de redenering niet de termen van de redenering vooropstellen, positief of negatief.

Dit is evenwel slechts een symptoom van de problematiek: de Minister heeft gewoon het dossier van verzoeker niet gelezen of weigert dit in zijn geheel te bekijken.

Immers, in tegenstelling tot hetgeen de Minister stelt, heeft verzoeker zijn vraag tot verblijfsmachtiging niet op "beweringen" gebaseerd, maar brengt verzoeker wel degelijk bewijzen, om de termen van de Minister te gebruiken "op zijn minst een begin van bewijs", aan van zijn stelling.

Concreet gaat het om stukken 5, 6, 7, 8, 9, 13 en 18 van het dossier dat verzoeker bij zijn vraag tot verblijfsmachtiging heeft gevoegd.

Stuk 5 toont aan dat verzoeker gezocht wordt door de Albanese autoriteiten.

Stuk 6 toont aan dat verzoeker op de dag van de aangehaalde incidenten een hoofdtrauma heeft opgelopen.

Stuk 7 toont de politieke aanhorigheid van verzoeker aan.

Stuk 8 toont aan dat de in de voorgaande (en volgende) documenten bedoelde persoon wel degelijk verzoeker is, door aanduiding van de identiteit met foto, en tevens dat verzoeker als deserteur geregistreerd staat.

Stuk 9 toont aan dat verzoeker de voor zijn aangehaalde functie benodigde graad behaald heeft.

Stuk 13 toont aan dat verzoeker niet werd bijgestaan door een lokale raadsman.

Stuk 18 beschrijft het lot van personen die in hechtenis worden genomen door de Albanese autoriteiten, en dit volgens de meest recent beschikbare berichten.

Het past natuurlijk dat de Minister deze stukken om te beginnen niet alleen leest, maar deze ook samen leest.

De stukken tonen immers aan dat verzoeker een bepaalde (politieke) gezindte toebehoorde.

Deze gezindte hield een manifestatie in Tirana, dewelke bloedig verlopen is.

"Toevallig" (aldus de Minister) wordt verzoeker op de dag van de manifestatie opgenomen in het ziekenhuis.

Een bevel tot medebrenging wordt afgeleverd tegen verzoeker.

Verzoeker kan zich niet laten bijstaan in de procedure die tegen hem zou zijn opgestart.

Personen die worden "medegebracht", worden, zelfs in het jaar 2006, "onmenselijk behandeld en mishandeld" worden.

Anders gezegd: de stukken tonen aan dat verzoeker voldoet aan de vereisten om aangehouden te zijn.

Tevens toont verzoeker aan dat aangehouden en mishandeld worden.

Het enige bewijs dat nog ontbreekt zou zijn dat verzoeker bij gebrek aan opsluiting niet persoonlijk mishandeld werd in gevangenis. Dit is evenwel tot nader order niet het bewijs dat dient te worden aangebracht. Dit zou ook absurd zijn, nu dan enkel verminkte personen een verblijfsmachtiging zouden kunnen bekomen...

Belangrijk in dit verband is daarenboven dat het EVRM een reflexieve of extraterritoriale werking geniet.

Deze houdt in dat de desgevallend "uitwijzende" staat, mutatis mutandis geldt dit ook voor de staat die de behandeling van een verblijfsdossier weigert omdat de persoon zich in zijn thuisland dient aan te dienen om aldaar de aanvraag in te dienen bij het bevoegde consulaat, dient na te gaan of het risico op schending van mensenrechten reëel is in het land van herkomst. Indien de "uitwijzende" staat dit risico niet of verkeerd beoordeelt, is dit haar aansprakelijkheid. De staat die uitwijst of "verwijst" naar een staat waar risico op schending van art. 3 EVRM reëel is, begaat zelf een inbreuk op art. 3 EVRM.

Aldus dient Verwerende Partij wel degelijk de situatie in Albanië, volgens de laatste berichtgeving, te evalueren.

Verzoeker heeft de laatste berichtgeving als stuk neergelegd. De Minister miskent de stukken.

Daarenboven is het merkwaardig vast te stellen dat de Minister het argument van de "redelijke bestraffing" niet aanhaalt in haar bespreking van het argument "art. 3 EVRM".

Inderdaad doet de Minister dit merkwaardig genoeg enkel in het kader van art. 5 EVRM.

De Minister haalt aan dat er "geen enkel element [wordt] aangebracht waaruit blijkt dat de heer H. (alias N.) risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf."

Niets is minder waar, nu internationale bronnen deze behandeling als "onmenselijk", in het bijzonder als "mishandeling", kwalificeren.

Indien een "onmenselijke" behandeling, zelfs "mishandeling" slechts een behandeling is die "onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf", kan de Mensenrechtenconventie evengoed worden afgeschaft, nu het dan volstaat de mishandeling als wettelijke maatregel in te schrijven in de wet om de bescherming van de Mensenrechten buiten werking te stellen.

Maar het punt van de Minister is om zo meer naast de kwestie, omdat in Albanië geen sprake is van "mishandeling" die in de wet zou voorzien zijn. Wel integendeel, Albanië is partij bij talrijke internationale verdragen dienaangaande en heeft zelfs een op papier vooruitstrevende strafwet. Desalniettemin stellen internationale waarnemers vast dat "mishandeling" courante praktijk is.

Het gaat dus NIET om een behandeling die "onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf."

De Minister schendt dan ook art. 3 EVRM.

C.2. Art. 5 EVRM

Verzoeker wijst erop dat de elementen en bewijzen die hij heeft aangebracht niet alleen onder art. 3 EVRM geanalyseerd dienen te worden, doch eveneens in het licht van art. 5 EVRM.

Art. 5 EVRM beschermt de persoonlijke vrijheid en veiligheid.

Aldus kan kortheidshalve verwezen worden naar de uiteenzetting onder punt C.1., waarbij wordt aangemerkt dat ook hier geen sprake kan zijn van "een behandeling die gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf".

C.3. Art. 6 EVRM Verzoeker werpt op dat hij recht heeft op een eerlijk proces met bijstand van een raadsman.

Evenwel vond hij geen raadsman om zijn verdediging te organiseren. Verzoeker legt hiervan bewijs neer. De Minister gaat zeer kort door de bocht wanneer zij stelt dat verzoeker dan maar een andere raadsman had moeten zoeken.

Dergelijke redenering komt er immers op neer dat een persoon gedurende lange termijn in het land van vervolging dient te blijven om alle advocaten te contacteren in de hoop er één te vinden die alsnog bereid zou zijn hem bij een proces bij te staan.

Dit gaat uiteraard niet op, omdat dan de bescherming zelf door het EVRM de facto wordt afgeschaft. Opdat een persoon zich op bescherming zou kunnen beroepen, dient hij zich, volgens de Minister, langere tijd bloot te stellen aan vervolging. Aldus wordt de bescherming inhoudsloos, nu als voorwaarde voor de bescherming precies het blijven in de gevarenzone wordt vooropgesteld.

Dit is een manifeste schending van art. 6 EVRM. De bescherming dient immers effectief te zijn.

De Minister vergist zich daarenboven fundamenteel in haar analyse van het door verzoeker ingeroepen argument.

De Minister stelt immers dat art. 6 EVRM niet kan worden ingeroepen in het kader van het asielrecht. Vooreerst gaat huidige procedure niet om een asielpprocedure, maar om een verblijfsprocedure die doorgaans, zowel op politiek niveau als in de pers, (verkeerdelijk) als "regularisatie" wordt aangeduid. Ten tweede heeft verzoeker zich in zijn vraag tot verblijfsmachtiging niet beroepen op een schending door de Belgische autoriteiten van zijn recht op verdediging, doch op een schending door de Albanese autoriteiten van dit recht.

De Minister gaat hier, in het kader van haar analyse in het licht van art. 6 EVRM OP GEEN ENKELE WIJZE op in. Het recht van verdediging voor de Albanese autoriteiten wordt immers, verkeerdelijk, geanalyseerd in het licht van art. 13 EVRM.

Dit artikel beschermt evenwel op zich niet het recht van verdediging of juridische bijstand, maar is een hulpartikel ter effectivering van de andere grondrechten die in het EVRM zijn opgenomen.

Aldus is de analyse van de Minister totaal naast de kwestie.

C.4. Artikel 13 EVRM

Hoewel niet mathematisch logisch, past het om op dit punt in te gaan op de schending door de Minister van art. 13 EVRM.

De Minister analyseert immers art. 13 EVRM naar aanleiding van het argument van verzoeker dat hij geen beroep kon doen op juridische bijstand in Albanië.

Hierboven, in titel C.3. werd al aangetoond dat de Minister zich vergist aangaande de draagwijdte van het attest van de betrokken Albanese advocaat.

Het is niet omdat één advocaat weigert, dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij het hele - per hypothese voor hem gevaarlijke - land afstruint op zoek naar de witte raaf die zijn dossier eventueel wel zal willen verdedigen.²¹

De impact van art. 13 EVRM in huidig dossier is dat verzoeker recht heeft op een middel om zijn argumenten voor de bevoegde, administratieve of gerechtelijke, overheid uiteen te zetten.

In huidig geval is dit, zoals de Minister in het kader van de bespreking van art. 6 EVRM (?!), de administratieve overheid.

Verzoeker heeft krachtens art. 13 EVRM het recht om de schending, of de dreigende schending, van zijn grondrechten ex artt. 3, 5, 6, 9 en 10 EVRM aan de Minister voor te leggen.

Het is op zijn zachtst merkwaardig dat de Minister meent dat art. 13 EVRM het recht op verdediging zou beschermen...

Alleszins is het dus aangetoond dat de Minister art. 13 EVRM en zijn draagwijdte miskent.

C.5. Artt. 9 en 10 EVRM

Artikelen 9 en 10 EVRM zijn complementaire artikelen, in de mate dat zij enerzijds voorzien in de vrijheid van mening, en anderzijds in de vrijheid van de uiting van de mening.

Verzoeker beroept zich op de schending van zijn rechten op mening en meningsuiting.

De Minister antwoordt hierop kortweg door te stellen

"Van een zogenaamde schending van de artikels 2, 9 en 10 EVRM kan in het kader van deze frauduleuze praktijken dan ook geen sprake zijn.

Daarenboven legt betrokkene geen bewijzen voor dat deze rechten zouden geschonden worden."

Reeds de korthed van het argument is opvallend.

Alleszins gaat de Minister niet in op de opgeworpen argumenten van verzoeker, te weten

- Dat hij een mening had;*
- Dat hij deze mening uitte;*
- Dat hij hiervoor vervolgd wordt als staatsgevaarlijk en uit hoofde van desertie.*

De Minister gaat deze discussie niet aan, door te verwijzen naar de beweerde "fraude" door verzoeker.

*Er werd hierboven, onder punt C.1., al aangetoond dat het beginsel *fraus omnia corrumpit* wel onverkort kan worden toegepast in het kader van het asielrecht en, bij uitbreiding, het verblijfsrecht.*

Ter herinnering, er werd aangetoond dat gezien de tolerantie die bestaat, en noodzakelijkerwijze bestaat, in het asielrecht, de eventuele valsheid van verklaringen niet in het kader van andere administratieve procedures, zoals het verblijf, kan worden ingeroepen door de autoriteiten.

*Het *fraus omnia corrumpit* beginsel kan in casu dan ook niet worden toegepast. Aldus faalt het argument van de Minister.*

Daarenboven faalt de Minister ook waar zij stelt dat verzoeker geen bewijzen aanbrengt van zijn verhaal.

Verzoeker brengt immers dienaangaande stukken 5, 6, 7 en 13 aan.

De Minister kan dan ook niet onverkort stellen dat verzoeker "geen" bewijzen zou aanbrengen. Hij dient de bewijzen te evalueren.

De beslissing is strijdig met artt. 9 en 10 EVRM."

3.3.2. In de repliekmemoirie stelt verzoeker dat het EVRM een reflexieve werking heeft en dat hij aanwijzingen heeft gegeven dat hij een persoonlijk en reëel gevaar loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat het niet gaat om kopieën van stukken maar om originele attesten die notarieel bevestigd werden zodat niet wordt ingezien wat verwerende partij bedoelt met "bewijskrachtige stukken". Verzoeker voegt nog toe dat wat het gevaar in het land van herkomst betreft, niet kan worden verwezen naar het diepgaand onderzoek van de asielaanvraag, nu dit onderzoek niet op het gevaar in Albanië betrekking had. Verzoeker stelt tevens dat hij artikel 13 van het EVRM niet op zichzelf staand inroept, maar dat hij de schending ervan inroept samen met de schending van de artikelen 3, 5, 6, 9, en 10 van het EVRM.

3.3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met de door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde stukken. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *"Toch meent betrokkene onmogelijk terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst (Albanië) aangezien hij daar gesignaleerd zou staan bij de autoriteiten omwille van zijn politieke opvattingen. Hij verwijst hierbij naar een rapport dat handelt om mensenrechten, daterende van 2006. De informatie die uit dit rapport naar voren komt, kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijst naar een algemene situatie in Albanië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn."* en *"Hetzelfde geldt wat betreft de schending van art. 5 van het EVRM. Hier dient gesteld te worden dat verzoeker niet bewijst dat zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit in het land van herkomst wordt bedreigd. Indien wordt beweerd dat er in de staat van bestemming een risico op een slechte behandeling bestaat moet dit steeds bewezen worden door verzoeker. Er wordt echter geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer Halili (alias Ndoc) risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf."* en *"Hij legt hieromtrent een medisch attest voor van een verwonding aan zijn hoofd die hij zou opgelopen hebben tijdens een manifestatie. Echter komt uit het voorgelegde attest nergens naar voren op welke manier betrokkene de hoofdverwonding opliep. Bovendien werd dit document niet vertaald door een beëdigd vertaler."* en *"Voorts legt betrokkene een document voor, waaruit zou blijken dat hij geen mogelijkheid zou gehad hebben op een eerlijk proces in zijn land van herkomst, aangezien de hem toegewezen raadsman zijn verdediging weigerde. De consequenties die dit voorval met zich meebracht, liggen echter binnen de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene, aangezien hij zich kon laten vertegenwoordigen door een andere raadsman. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van art. 13 van het EVRM. De keuze van het rechtsmiddel valt immers binnen de eigen verantwoordelijkheid*

van betrokkene. Dit document werd tevens niet vertaald door een beëdigd vertaler. Wat betreft het voorgelegde aanhoudingsbevel, dit is louter een uitnodiging om verdere informatie te verschaffen omtrent bepaalde feiten. Nergens blijkt overigens dat er nog verdere consequenties zullen volgen. Bovendien werd dit document evenmin vertaald door een beëdigd vertaler.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingediende stukken. Dat hij aan deze stukken een andere conclusie vastknoopt dan verzoeker, die meent dat deze stukken een bewijs vormen van het feit dat hij vervolgd wordt in Albanië, wijst er echter niet op dat de appreciatie van de gemachtigde van de minister buiten alle redelijkheid is of de door verzoeker opgesomde artikelen schendt.

Over de schending van artikel 3 van het EVRM voerde verzoeker het volgende aan in zijn aanvraag: *“Dat het risico op foltering reëel is, werd gerapporteerd door het Comité van de Raad van Europa ter Voorkoming van Foltering. Dit comité heeft in 2005 nog een inspectie uitgevoerd in Albanië en is tot het besluit gekomen dat personen die van hun vrijheid beroofd werden «onmenselijk behandeld worden en fysiek mishandeld worden. Deze vaststelling geldt zowel in gevangnissen waar een eventuele straf wordt uitgezeten, als in inrichtingen waar de aanhouding of de voorlopige hechtenis wordt uitgevoerd. De vraag is dan of het gaat om een inbreuk die eventueel mogelijk zou zijn gezien een wettelijk kader dat zou voorgaan op de bepalingen van het EVRM.”*

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”*

Verzoeker voert aan dat hij de laatste berichtgeving over Albanië heeft neergelegd en dat de gemachtigde van de minister dit stuk miskend heeft door het niet te evalueren. Hij voegt hieraan toe dat er tevens rekening moest worden gehouden met de onmenselijke bestraffing waarop verzoeker risico loopt. Aangezien verzoeker een algemeen rapport heeft voorgelegd van het Comité van de Raad van Europa over de toestand van personen die in Albanië van hun vrijheid beroofd worden, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister oordeelt dat verzoeker zijn beweringen niet staft met een begin van bewijs dat zou volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM, dat immers vereist dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker het risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Daarnaast wordt opgemerkt dat wat de documenten betreft die op verzoeker persoonlijk betrekking hebben, enerzijds uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de beoordeling ervan in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, en anderzijds dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker eerder poogde de Belgische autoriteiten te misleiden door te stellen dat hij uit Kosovo afkomstig was, zodat weinig geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen in Albanië. Verzoeker betwist niet dat hij zich bij zijn asielprocedure heeft voorgedaan als afkomstig uit Kosovo. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld over de schending van artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de schending van artikel 5 van het EVRM stelde verzoeker in de aanvraag: *“Een dergelijk voorrang dient dan voorzien te worden in het EVRM zelf; bij wege van «toelating ». Indien dergelijke toelating gegeven wordt in het EVRM, spreekt men van een relatief of niet-« notstandfestes » recht. Artikelen 2 en 5 leggen evenwel absolute, zogenaamde « notstandfeste », rechten vast. De bewuste artikelen geven geen enkele uitzondering aan waardoor van de erin uiteengezette regelen kan worden afgeweken. Dit houdt in dat geen enkele regel, dit wil zeggen geen enkele algemene en al*

evenmin een specifieke regel, toelaten dat verzoeker niet van de bescherming van deze artikelen zou mogen genieten.”.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Hetzelfde geldt wat betreft de schending van art. 5 van het EVRM. Hier dient gesteld te worden dat verzoeker niet bewijst dat zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit in het land van herkomst wordt bedreigd. Indien wordt beweerd dat er in de staat van bestemming een risico op een slechte behandeling bestaat moet dit steeds bewezen worden door verzoeker. Er wordt echter geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer H. (alias N.) risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf. Het argument dat verzoeker uit zijn functie bij het leger ontheven werd wegens desertie, kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”*

Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod in van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid. Uit hetgeen voorafgaat is reeds gebleken dat in de bestreden beslissing in alle redelijkheid wordt gesteld dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt dat er voor hem persoonlijk een reële vrees bestaat voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Albanië. Bijgevolg is het evenmin kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister oordeelt dat verzoeker geen element aanbrengt waaruit blijkt dat hij het risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de gewone behandeling die gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke bestraffing.

Inzake artikel 6 van het EVRM wordt erop gewezen dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM vallen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd in huidige procedure die het verblijfsrecht betreft. Hieraan wordt toegevoegd dat het niet aan de gemachtigde van de minister toekomt om in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, een uitspraak te doen over een strafprocedure waarvan verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt in Albanië. Over de problemen die verzoeker in Albanië heeft gekend, wordt in de bestreden beslissing bovendien overwogen dat er weinig geloof aan kan worden gehecht, omdat verzoeker oorspronkelijk verklaarde uit Kosovo afkomstig te zijn en de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden.

Inzake artikel 13 van het EVRM stelde verzoeker in de aanvraag: *“Terloops verwijst verzoeker naar art 13 EVRM. Aangezien evenwel het niet de Belgische Staat is die de rechtshulp weigert, wordt dit artikel bij verwijzing en dus niet rechtstreeks ingeroepen.”*

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: *“Voorts legt betrokkene een document voor, waaruit zou blijken dat hij geen mogelijkheid zou gehad hebben op een eerlijk proces in zijn land van herkomst, aangezien de hem toegewezen raadsman zijn verdediging weigerde. De consequenties die dit voorval met zich meebracht, liggen echter binnen de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene, aangezien hij zich kon laten vertegenwoordigen door een andere raadsman. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van art. 13 van het EVRM. De keuze van het rechtsmiddel valt immers binnen de eigen verantwoordelijkheid van betrokkene. Dit document werd tevens niet vertaald door een beëdigd vertaler.”*

Artikel 13 van het EVRM stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen. In casu voerde verzoeker in zijn aanvraag de schending van dit artikel aan in samenhang met de schending van andere artikelen van het EVRM. Hierop werd op omstandige wijze geantwoord in de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing dit artikel

zou schenden, nu hij met huidig verzoekschrift een beroep heeft kunnen indienen tegen de bestreden beslissing.

Artikel 9 van het EVRM waarborgt het recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst. Artikel 10 van het EVRM waarborgt het recht op vrije meningsuiting. In het middel voert verzoeker aan dat hij omwille van het uiten van een mening wordt vervolgd in Albanië en dat de gemachtigde van de minister hier niet op inging in de bestreden beslissing. Verzoeker toont echter niet aan hoe zijn recht op vrijheid van gedachte of zijn recht op vrije meningsuiting in België geschonden wordt. Artikel 1 van het EVRM bepaalt dat elke verdragsluitende staat aan eenieder, die ressorteert onder zijn rechtsmacht, de rechten en vrijheden verzekert die zijn vastgesteld in de eerste titel van dit verdrag. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, moet België er niet voor zorgen dat verzoeker in Albanië gebruik kan maken van zijn recht op vrije meningsuiting. De toepassing van het EVRM is in essentie te situeren op het territorium binnen de rechtsmacht van elke EVRM-lidstaat. Het Hof is immers slechts in uitzonderlijke gevallen van dit principe afgeweken en enkel voor zover duidelijk was dat een bepaalde lidstaat buiten het eigen territorium rechtsmacht uitoefende over de burgers die zich beklagden over de schending van EVRM-grondrechten. In de beslissing *Bankovic and Others v. Belgium* (12 december 2001) werd benadrukt dat Joegoslavië geen lid was van het EVRM en de rechtsorde van het EVRM zich niet uitstrekt buiten de wettelijke rechtsorde van de lidstaten. (Hof Mensenrechten, beslissing nr. 522207/99, zoals geciteerd in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 921 e.v.).

In de mate waarin verzoeker in de repliekmemoirie aanvoert dat het niet opgaat te stellen dat uit het diepgaand onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat verzoeker geen gevaar loopt omdat dit diepgaand onderzoek niet op het ingeroepen gevaar betrekking had, wordt opgemerkt dat dit niet in de bestreden beslissing wordt gesteld maar enkel in de te laat ingediende nota, die uit de debatten wordt geweerd, zoals uiteengezet onder punt 2. van dit arrest.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde onderdeel van het enig middel aan dat als volgt luidt:

"D. Schending van artikel 28 WIPR

Artikel 28 § 1 WIPR bepaalt dat buitenlandse authentieke akten zonder meer worden erkend door de Belgische autoriteiten.

§ 2 voorziet evenwel dat het tegenbewijs mogelijk is. Dit houdt evenwel in dat indien de Belgische autoriteiten de inhoud van een buitenlandse authentieke akte niet willen aanvaarden, zij over een tegenbewijs dienen te beschikken.

Nergens wordt melding gemaakt dat de akten die verzoeker voorlegt zouden weerlegd worden door andere akten.

Dit is bepaald schrijnend het geval waar verzoeker zich de moeite getroost heeft om van zijn stukken geauthentificeerde vertalingen te laten maken en deze in het kader van zijn vraag tot verblijfsmachtiging voorlegt.

Inderdaad stelt het verzoek tot verblijfsmachtiging herhaaldelijk dat de beëdigde vertaling wordt bijgevoegd.

Bij wijze van voorbeeld: aangaande het attest van de Albanese advocaat stelde het verzoekschrift:

"Het attest in die zin wordt bijgevoegd, vergezeld van een beëdigde vertaling, [noot: Stuk 13] "

De Minister antwoordt:

"Dit document werd tevens niet vertaald door een beëdigd vertaler. "

Deze vermelding komt in de beslissing voor aangaande meerdere documenten.

Begrijpe wie kan... De Minister heeft nooit beweerd dat aangekondigde stukken ontbraken.

Aldus kan enkel worden vastgesteld dat de Minister het certificaat van beëdiging, opgesteld door een Albanese notaris, niet erkent.

Dit wil zeggen dat de Minister een buitenlandse authentieke akte niet erkent.

Aldus schendt de Minister art. 28 (§ 1) WIPR. In de mate dat de Minister niet over een tegenbewijs beschikt, wordt tevens art. 28 § 2 WIPR geschonden.”

3.4.2. In de repliekmemoirie stelt verzoeker dat er geen vrijheid van erkenning van buitenlandse akten bestaat.

3.4.3. In de bestreden beslissing wordt de inhoud van de stukken die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd, kort weergegeven. Vervolgens wordt enerzijds overwogen dat deze stukken geen bewijs vormen van hetgeen verzoeker ermee wil aantonen, namelijk dat hij vervolgd wordt in Albanië en er daarom niet naar terug kan om er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, en anderzijds wordt overwogen dat deze stukken niet vertaald werden door een beëdigd vertaler.

Verzoeker voert aan dat de vertaling van deze stukken werd geauthentificeerd door een Albanese notaris.

Luidens artikel 27, §1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) is de verwerende partij bevoegd de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte niet te erkennen.

Artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR bepaalt wat volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een machtiging tot verblijf. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot de-plano-erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, staat de omstandigheid dat de vertaalde stukken gelegaliseerd werden door een Albanese notaris, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

Het vierde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoeker voert een vijfde onderdeel van het enig middel aan dat als volgt luidt:

*“E. Schending van de motiveringsplicht (art 3 al 2 Wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), schending van de zorgvuldigheidsverplichting
Volgens de tweede alinea van art. 3 van de Wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient een bestuurshandeling “afdoende” gemotiveerd te zijn.
Is niet “afdoende”, de motivering die slechts een standaardformule is of een motivering die fout is of tegen de ter beschikking staande stukken ingaat zonder bewijs voor het door het bestuur aangenomen tegendeel.*

In huidig geval dient te worden vastgesteld dat de beslissing ingaat tegen de voorgelegde stukken. Daar waar het verzoek uitdrukkelijk melding maakt van de bijgevoegde beëdigde vertalingen, meldt de beslissing dat er geen vertalingen zijn. Daar waar de beslissing aangeeft dat "geen enkel" bewijs wordt voorgelegd en "minstens een begin van bewijs" dient te worden voorgelegd, miskent de beslissing de voorgelegde stukken. Hierboven werd op verschillende plaatsen aangegeven hoe de Minister de voorgelegde stukken inhoudelijk miskende. Er werd telkens aangetoond dat de beslissing een concreet grondrecht schond door de voorgelegde stukken niet in aanmerking te nemen, dan wel verkeerd te kwalificeren, ja zelfs te vergeten dat het stuk uit meerdere bladzijden bestaat door de fysieke aanhechting van de vertalingen en de door een notaris bekrachtigde eedformules. Niet alleen schendt de beslissing hierdoor de ingeroepen grondrechten, tevens wordt de verplichting tot "afdoende" motivering geschonden. Minstens schendt de beslissing de zorgvuldigheidsverplichting, nu de Minister uiteraard slechts door onzorgvuldig te handelen niet gezien kan hebben dat de vertalingen van de stukken bijgevoegd waren in het stukkenbundel. Tot slot schendt de beslissing de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht in die zin dat de beslissing strijdig is met de rechtspraak van de RAAD dienaangaande. Uw Raad heeft immers al mogen beslissen dat de beslissing die de onregelmatigheid van verblijf als argument voor de onontvankelijkheid weerhoudt, niet afdoende gemotiveerd is. Inderdaad dient de Minister rekening te houden met alle omstandigheden van de zaak tegelijk."

3.5.2. In de repliekmemorie herhaalt verzoeker het vijfde onderdeel van het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.5.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit tevens kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motivering aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de bijgevoegde beëdigde vertaling van de stukken die hij heeft ingediend, niet werd aanvaard. De Raad verwijst naar de bespreking van het vierde onderdeel van het enig middel, waaruit enerzijds blijkt dat de stukken in rekening werden gebracht en

anderzijds dat de gemachtigde van de minister op goede gronden kon stellen dat de documenten niet werden vertaald door een beëdigd vertaler.

Verzoeker voert tevens aan dat de bestreden beslissing de stukken miskent door te overwegen dat verzoeker geen begin van bewijs of geen enkel bewijs voorlegt. De Raad verwijst opnieuw naar hetgeen in dit arrest gesteld wordt over de vertaling en de waarde van een buitenlandse authentieke akte, en tevens naar hetgeen in de bespreking van het derde onderdeel van het middel wordt overwogen (punt 3.3.3. van dit arrest). Daaruit blijkt dat de gemachtigde van de minister alle elementen van de aanvraag van verzoeker in aanmerking heeft genomen en tevens rekening heeft gehouden met de door hem ingediende stukken. Er wordt herhaald dat de omstandigheid dat de gemachtigde van de minister tot een andere appreciatie komt dan verzoeker, niet volstaat om aan te tonen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de minister zich heeft gesteund op feiten die niet correct zijn of op onzorgvuldige wijze tot de motieven van de beslissing zou zijn gekomen.

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoeker verwijst, haalt verzoeker geen arresten aan zodat niet in concreto kan worden nagegaan wat deze rechtspraak precies inhoudt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister heeft geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker zijn aanvraag niet in het buitenland kan indienen. In punt 3.2.3. van dit arrest worden deze motieven opgesomd, daaruit blijkt dat de motieven ruimer zijn dan enkel “de onregelmatigheid van verblijf”.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende en pertinente motieven die de beslissing kunnen schragen. Het vijfde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.